

TEKINTETES NEMES
BORSOD VÁRMEGYÉNEK

NAGY MÉLTÓSÁGÚ REVISNYEI GRÓF

REVICZKY ÁDÁM

Ú R N A K,

Ő EXCELLENTZIÁJÁNAK,

A' SZENT ISTVÁN APOSTOLI KIRÁLY' DÍSZES RENDJE' KÖZÉP-
KERESZTESÉNEK; 'S A' FELSÉGES LEOPOLD CSÁSZÁR, ÉS A' SZÁRDI-
NIAI KIRÁLYI SZENT MÓRICZ ÉS LÁZÁR DÍSZES RENDEKNEK IS VITÉ-
ZÉNEK; Ő CSÁSZÁRI KIRÁLYI APOSTOLI FELSÉGE VALÓSÁGOS KAMA-
RÁSSÁNAK, BELSŐ STÁTUS TANÁTSOSÁNAK; MAGYAR-ORSZÁG' KIRÁLYI
UDVARI FŐ MESTERÉNEK, 'S UGYAN KIRÁLYI UDVARI FŐ, ÉS A'
SZENT ISTVÁN APOSTOLI KIRÁLY RENDJÉNEK IS CANCELLÁ-
RIUSÁNAK; 'S TISZTELTT BORSOD VÁRMEGYE FŐ-ISPÁNJA-
NAK ELŐL-ÜLÉSE ALATT;

1829^{dik} Esztendőben Kis-Asszony-Havának 12^{dik} napján
Miskólcz Városában tartatott

RESTAURATIONALIS KÖZ' GYŰLÉSE

alkalmatosságával, 's azt megelőzve és követve is
közönségesen mondott és tartott

B E S Z É D E K;

És a' Hazafiúi Törvényes Szabadság' ezen Jeles Innepe
végben menetele lefolytt Rendének

S U M M Á S E L Ő L - A D Á S A.

Kinyomtatott Köz' Költségen; Miskólczon, Nemes Szigethy Mihály'
Privilegiáltt Könyvnyomató' Betűjivel. 1829^{dik} Esztendőben.

350

T38

504977

Ille regit dictis animos: — et pectora mulet —

Virgilius.

BORSODnak — az egy Istenét, egy Királyát, egy Hazáját, Anyai nyelven tisztelő roppant számú Nemességből egyben szerkeztetett Borsodnak ajándékozá Fő-Ispánul, a' Legjobb Fejedelem, az Ország' Fő Cancelláriusát, Nagy Méltóságú Revisnyei Gróf REVICZKY ÁDÁM Urat Ő Excellenciáját —

Teljes mértékben érezé is Borsodnak minden Nemes Fija, a' Borsodi örökre hív Megyéhez járultt Királyi különös Kegyelem gyanánt fogadott Fejedelmi Ajándék betses voltát — 's megmutatni akarta azolta, minden alkalmatossággal, hogy a' Haza Attya eránt — háládatos — a' Haza Nagy Fijában, és Polgárjában nyertt Ajándéokra pedig — érdemes —

Hazafiúi öröm felsóhajtásokkal emlékezik vissza még most is Borsod — az 1828-dik Esztendőbeli Szent-Iván-Havának ama 9-dik nagy Napjára; mellyen, a' Fő-Ispáni Székében, Királyi Törvényes Hatalommal beültetett Gróf REVICZKY ÁDÁMját — tapsoló öröm kiáltások között felemelé — De — egy esztendő múlva, más szép alkalmatosság is adá elől magát —

A' Megye' Tiszti Építő-Széke tartása — folyó 1829-dik Esztendőbeli Kis-Aszszony-Havának 12-dik napjára — Ő Excellenciája a' Nagy Méltóságú Fő Kormányozó által — kihirdettetett —

E'hez a' Nemzeti Innepléshez való készülés, 's maga az Inneplésnek végben mentt Szent Pompája; újjabb kedvező alkalmatosságot nyújta Borsodnak arra; hogy a' Tiszti Építő-Szék tartásának emeltt azon a' Hazafiúi Óltáron, mellynek talpköve, a'

Törvények Rendszabásain van lefektetve — Fő Kormányozója eránt viseltető szeretetének és Bizodalmának égő, de meg nem emésztődhető tüzei füstölögjenek —

Ugyan is! mihelyest köz' tudomásra juta az; hogy Nagy Méltóságú Gróf és Fő-Ispán Úr Ö Excellentiája, Kis-Aszszony-Hava' 1-ső napján, a' Megye Kebelében bé fog érkezni — a' Nagy Vendéget, a' Nagy Cancelláriust, és Nagy Fő-Ispánt; ki-ki, idvezelve fogadni készüle. —

Lövő Helysége vala legelsőbben az a' szerentsés, melly a' Nagy Vendéget, Falai között fogadá —

Innét indula tovább Nagy Méltóságú Gróf, Fő Cancellarius és Fő-Ispán Úr Ö Excellentiája, hogy előre kinyilatkoztatott Kegyes szándéka szerint, a' Megye mind négy Járásait összejárván, Borsodnak Lelkes, de tsekélyebb Földi tehetségű Nemesseit is, önnön Hajlékaikban felkeresvén, velek nyájas leereszkedéssel értekeződhessen; 's arról, hogy Btráiknak és Tisztviselőiknek választani, szívek jelesen kiket szándékozna; értelmeket és hajlandóságokat, saját ajakaikról meghallhassa. —

Bólts — és Magas vala a' Fő Kormányozói hosszás és terhes utazás' célja — Maga pedig az utazás, külső pompájára nézve is, nem csak fényes; hanem, mivel a' pompa, Magyar szívből ömle ki, 's Magyar felemelkedett Lélekkel hajtattott végre — Szívet és Lelket megillető Scéna is vala.

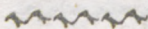
Azok a' Méltóságos, Tekintetes Uraságok 's Asszonyságok, kiknek Házaiknál, Ö Excellentiája, nappal, vagy éjjel megszállani méltóztatott; Fő Vendégjeket úgy fogadák; hogy mind azt, valamit tsak a' Jó izlés, a' Tisztelet és öröm kigondolhattak, és megtehettek; nem tsak elkövették, hanem örömök és tiszteletek' kiöntésében, egymást, 's önnön magokat is fellyül-haladni láttaszattak — Ö Excellentiájának utazó Kotsija előtt és mellett, nagyobb számmal, 's Bandériális tavalyi Zászlóik alatt lovagláának a' Megye Nemes Fijai — 's egyik Nemes Lovas Csapat; Station-ként

ként, a' másikat váltá fel — Minden Faluk' és Városok' útszáik, mellyeken Ő Excellentiája keresztül útaza; az összegyülekezett Nép' sokasága, Éljen! kiáltásait harsogá Annak a' Fő Kormányozó-nak eleib-n és utánna; Ki közikben a' Törvény betöltésére jöve el! — Békességet, örömet jelentő Zöld Gallyak nyúlának végig az útszák' két oldalaiakon, 's az Innepi többnyire Fejér Ruháikban öltözködött Leánykák' ártatlan Csoportjai, Virágokat szórának a' Nagy Utazónak eleiben; 's Kotsiját is, nyitva lévő ablakain, Kerti és Mezei Virágokból fontt Koszorúkkal és Bokrétákkal hinték be. — A' Helybéli Földes Urak, Nemesek, Előljárók, és Lelki-Pásztorok, buzgó örömmel tevék mindenütt, a' tisztelkedő köszöntéseket: 's a' Mo'sarak' dörgő ropogásai, hirdetétk a' Vidéknek is azt: hogy Borsodban, Megyei Öröm Innepe tartatik: —

Az Öröm' és Tisztelet' illetén édes ömledézései között telének el Kis-Asszony-Havának elsőbb tíz napjai; mellyek közül, a' Megye Centrális Városában, Ő Excellentiája, csupán egy napot fordíta magának pihenő — napúl — Egyébaránt, minekelőtte Magának a' Tiszti Építő-Széknek Folyamatja lerajzolódna; az a' Beszéd, mellyel, Nagy Méltóságú Gróf, Fő Cancellárius és Fő-Ispán Úr Ő Excellentiája, akkor, midőn a' Szőkei, vagy is Révhalomi Puszta határ' szelénél, Szomszéd T. Heves Vármegyéből, a' Borsodi Megye Földjére belépett, a' Megye Nevében és Képében kirendeltt Deputáció' Orátora, Fő Tisztelendő Lonovics Jó'sef Egri Kanonok Úr által, köszöntettetett; e'képpen vagyon:

Nagy Méltóságú Gróf, Fő Udvari Mester, Cancellárius és Fő-Ispán Úr, Kegyelmes Uram!

Még most — is vizhangzanak Szép Megyénk' Bérczei, amaz öröm kiáltozásoktól, mellyekkel tavaly Borsodnak minden rendű Lakossai, Excellen-

cellentziádat idvezlették, 's fogadták — Dagad az örömtől kebelünk, ha vissza-émlékezünk a' napoknak ama' legbóldogabbikára, mellyben Excellentiádat, mint az Ég' legszebb Ajándékát, 's Felséges Urunk' erántunk viseltető Királyi Kegyelmenek legdrágább Zalogát, Megyénk' forróan szeretett 's tisztelt Fő-Papjának kezeiből fogadtuk; 's tapasztaltuk, mint osztozik velünk az Excellentiád' bírtoka felett való égő örömben, a' Kri-vántól fogva épen a' Török szélekig, egész Magyar Hazánk, 's mint tézsi fényes Követségei által, az Excellentiád' Beiktatásának napját, a' leg-pompásabb Nemzeti Inneppé — Hevesebben ver azólta minden Borsodinak Szíve, 's büszkén néz Megyénk ama' roppant Anyavárosra, melly az ő legdrágább kintsét magában foglalván, azt egyszersmind a' maga legszebb ékességei közzé számlálja —

Valóban, Kegyelmes Uram! ha Excellentiád tavaly ígésző kellemű, 's szíveink' fenekén olvasható Beszédjében, magát a' legszerentsé-
sebb Magyaroknak hívta, Borsod viszont tellyes jussal magát a' legszerentsé-
sebb Megyének nevezi: mert minekutánna az Ég' olly sok áldásai mellett, még Excellentiádat is bírja, bóldogsága tellyességéhez már csak egyedül azon kívánság járúlhat, hogy az a' lehetőség' határáig tarison, — 's csak ugyan érzi is Borsod tellyes mértékben, melly nagy bóldog-
ság fekszik reája nézve ama' gondolatban, hogy Excellentiádban ama' Férjfiúval kérkedhet, ki minekutánna három külső Nemzetnél, a' Magyar név' ditsősségét olly sikeresen terjesztette, most már édes Hazájának bóldogságát elszánt lélekkel 's hős erővel munkálja, 's a' ki noha még nem régen ül azon Fényes Pólczon, mellyre tulajdon tündöklő érde-
meinél fogva, Felséges Apostoli Királyunk' Kegyelmes bizodalma hívta, és már egy L' Hôpital, egy d' Aguesseau, egy Moore Tamás, egy Eszterházy Ferencz, és egy Pálffy Károly halhatatlan nevű Cancellá-
riusok' ditsősségét régen elérte —

Tetézi Excellentiád a' maga ditsősségét, 's határtalanná tézsi Borsodnak örömét, midőn még azon néhány pillantatokat is, mellyek-
ben

bén fényes de súlyos Méltóságának terbeitől pihennie kellene, Megyénk' bódogságának szentelvén, a' Tiszti Építészék' tartására magát közinkbe megalázni méltóztatik — Alig érzették Tekintetes Borsod Vármegyének Rendei, Excellentiádnak ebbéli kegyes elhatározását, 's bennünket legottan megbíztak, hogy itt, Megyénk' eme' kies szélén, azon határt nem ismérő tiszteletnek, mellyel Excellentiád eránt fejenként viseltetnek, — ama' repeső öröme, — mellyet az Excellentiád' közelitése felett éreznek, — mind ama' reményeiknek, mellyektől lelkesítetnek, Excellentiád előtt hű Tolmátsaj legyünk.

Midőn ebbéli édes Tisztünket, személyes hódoló Tiszteletünk' tétele mellett tellyesíteni szerentsénk van, hadd légyen szabad, Kegyelmes Uram! kifejeznünk még ama' biztató reményt is, melly a' Tekintetes Rendeiket, a' közelgető Építészék' szerentsés kimenetele eránt éleszti — t. i. a' Borsodi derék 's lelkes Nemességnek, Excellentiád eránt viseltető határtalan bizodalma 's tisztelete, — Excellentiádnak mély böltsessége, a' legszövevényesebb dolgok' elintézésébe is bámúlandó ügyessége, a' felzúdultt indulatok' szélveszei közt is ingadozhatatlan lelki ereje, 's ama' valódi Hazafiúi eltökéllése, melly szerént midőn tulajdon jussait sérthetetlenül kívánja megőrizni, egyszersmind a' másokét is tiszteletben tartja; a' Tekintetes Rendeiknek kezességet nyújtanak az eránt, hogy Excellentiád' bölts Vezérlése alatt, ezen Építészék által ismét olly jeles Tiszti Kart fognak nyerni, melly hivatalos kötelességeinek pontos tellyesítésében, a' Törvények' tiszteletében, a' Köz-Jó' sikeres előmozdításában, Felséges Urunk eránt tartozó tántoríthatatlan jobbagyi hűségben, 's édes Hazánk eránt való lángoló Hazafiúi szeretetben, Excellentiádnak ditső példáját mustrául 's vezércsillagúl vévén, a' köz' bizodalomra érdemes, úgy Nagy Méltóságú Fő-Ispánjához méltó léssen. —

Méltóztasson Excellentiád, a' Tekintetes Rendeiknek általunk alázatosan kifejezett mélységes tiszteletöket, idvezlésöket, 's örvendezésöket kegyelmesen elfogadni, azon buzgó 's őszinte kívánságunk mellett,

lett,

Köve, mert árany Szabadságával, józan okossággal élvén, a' Tiszti Építő-Széken senki tsapodár bal céljának nem lehet alacsony eszköze; így Borsod Bóldogságának Ő lessz Ön' Művese, én pedig mint Fő-Is-pán, lehetek szerentsés, hív, serény Segédje.

Vigyék azmban kedves Küldöttek, vigyék kérem, hírül kedves Küldőiknek, hogy halkán ugyan, de annál figyelmetesebben igyekszek azonn, hogy vóltaképpen és ön' tapasztalásomból megértsem, 's ösmér-jem egész Megyénk Nemességének véleményét, hogy majd azután a' Tisztpítő-Széken, lelkiösméretem' biztos megnyugtával, és áldott igazfággal Férfiasan megfeleljek a' bennem helyheztetett várakozás-nak, reményeknek, és bizodalomnak.

Ezután, folytatódván az útazás, a' Szelső Helység, úgymint Eger-Lövő felé, ennek Határja szélénél, Helybeli Birtokos T. Soó-vári Sóos János Úr, Birtokos és Nemes Társaitól körülvéttve; Ő Excellentiáját, illetéknéppen fogadta 's köszöntötte;

Nagy Méltóságú Gróf, Fő Cancellárius, 's Udvari Fő Mester Úr, ezen Tekintetes Nemes Vármegyének igen nagyon tisztelt, 's szeretett Fő Kormányozója,

Kegyelmes Uram!

Megifjodva látom öszbe vegyültt fejemet, 's megújúlva az öregség' küszöbén álló Tagjaimat most, a' midőn Határom' szélén van szerentsém Excellentiádat tisztelni, öröm kiterjesztett karokkal fogadjuk Excellentiádnak Nagy Méltóságú Személyét e' jeln álló Kedves Nemes Vitéz Atyámfijaival, 's Barátimmal.

Nem rettentek öreg csontjaim Őseim' Honnyi szokásaikat egész készséggel követni, melly szerint mindég szokásban vólt Országunk' nagy Oszlopaít Bandériummal fogadni, 's kísérni. E'hez képest bátor-

kodtam

ködtem én is ezen tsekély számú Nemes Vitéz Atyámfijait, 's Baráti-
mat Excellentiádnak kegyes színe eleibe állítani, 's magammal együtt
Kegyelmébe ajánlani.

Háládatos szívvel, 's érzéssel pillantunk Kedves Méltóságos Első
Al-Ispányunkra, a' ki nekünk ezen drága kintset, 's nagy Vendéget
hozta. Ebből is, mint minden más nagyobb kisebb cselekedeteiből vi-
lágosan látjuk, a' Nemes Megye' Javára, 's Díszére való törekedését,
éppen azért kívánjuk, 's óhajtjuk, hogy eddig egész köz' meglegedés-
sel viseltt díszes Hivatalát tovább is folytassa; a' *Nép' szava, Isten'*
szava; tellyes reménységgel is vágyunk, hogy Excellentiád, kinek éles
látása elől az érdem semmi módon el nem bújhat, ezen közönséges ki-
vándágunkat előmozdítani, és a' többi Tisztviselő Helyeket is — Érde-
mes, és alkalmas Férjfiakkal fogja betölteni.

Nyújtsa a' Mindenható Excellentiádnak virágjában lévő idejét
hosszú elláthatatlan végű időkre, Felséges Jó Fejedelmünk' meglegedé-
sére, Magyar Hazánk' Javára, Megyénk' Díszére, 's a' Köz-Jó' elő-
mozdítására. Örvendezzenek Maradékaink, mikor már mi nem lé-
szünk, az Excellentiád bölts, és Magyar Lelkes egyenességgel, nagy
szívűséggel vitt Kormányozásából származó boldogságban — Öröm kiál-
tások között kívánjuk; hogy Kegyelmes Fő-Ispánunk éljen, éljen,
éljen!!!

Mellyre is, Ó Excellentiája, e' képen felelni méltóztatott:

Örömmel szemlélem vidám erejében Kedves éltés Földim! Magyar
paripáján, gyors követőivel.

Örömmel ösmérkedek személyesen, kit már hírében tartottam
a' Magyar igaz Nemességben példás remek Czimnek.

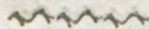
Feltűnik előttem Borsu bajnok társaival. Áldottak Őseink' hamvai, kik nyugtot nem ösmérő fegyverkezésekben is már tudták megtenni áldott Alkotmányunk' örökös talpkövét. Mit kell hát nekünk is tenni' édes Hazánk', 's Borsod' bődogságára? Érzi, tudja azt ki-ki közöttünk. Erről hát nem szóllok. Tsak azt megmondom még, hogy igaz barátsággal, Kedves öreg Bátyám! 's Ti hív Követői! vagyok a' Tiétek.

1829dik Esztendőben Kis-Asszony-Havának 5dik napja dél utáni óráiban, Ő Excellentiája, Miskólcz Városában beérkezvén; az a' Deputátió, melly tisztelettel való fogadásaára, köz' határozás' erejével kirendeltetett; a' Megye Köz' Háza gráditsai' allyánál, Orátora Méltóságos Cs. K. Kamarás és Ord. Vice-Ispán Vajai Vay Abraham Úr által, Ő Excellentiáját; illyeténképen idvezlette:

Nagy Méltóságú Gróf, Fő Udvari Mester, Fő Cancellárius és
Fő-Ispán Úr,

Szívem' elragadó örömevel, egy kedves parantsolat' következtésében most másodszer állok meg Excellentiád előtt ezen helyen. — Elmúlt már Esztendeje, midőn Excellentiádat amaz előttem örökre elfelejtethetlen, de átaljában is nevezetes Napon, Megyénk' Nemessei, merem mondani, talám soha addig nem látott számmal, és díszes renddel, ide bekísérvén; itt Excellentiádat, a' Tekintetes Nemes Vármegye Státusai, és Rendjei' nevekben idvezlettem. — 'S most ismét az a' kedves kötelességem jutott nékem, hogy Excellentiád előtt, a' Karok, és Rendek' érzéseit tolmátsoljam, mellyekkel Excellentiádat kebelebbe fogadják. —

Valóban! valamint édes, úgy más részről majd nem elérhetetlen a' cél, melly előmbe méretett. — Temérdekségét ha eltekintem azon indulatoknak, mellyek ebben a' szempillantásban vívják ezen díszes

Vármegye roppant számú Nemesseinek szíveket, úgy el kell némúlnom azok' kimagyarázására tehetetlenségem' érzetében. — Nagy Fő-Ispánjokat látják a' Tekintetes Státusok és Rendek megérkezni másodszor ez úttal. — A' mi tavaly még remény vóltt, most már az valóság leve. — A' világi Nagyság, melly Fejét körül tündököli, nimbusán, át' törtt az ember barát, a' hívségben fénylő Hazafi, Excellentiádnak azcz vonásiról, midőn a' Hatalmasabb Palotájában, úgy, mint a' világi javakkal kissébb mértékben ditsekedhető Fija, — a' Borsodi Magyar Nemesnek, — bódog kicsi Lakja előtt megjenni látá Excellentiádat. — Igen! a' mit reménylettek, most már azt Excellentiádba megvalóságosúlva tapasztalták ezen Magyar Vármegyének Karjai, és Rendjei. — Tudják már, hogy Excellentiád a' Király' hív Tanácsosa, egyszersmind a' leg-hívebb Polgár, hogy midőn szép nevét körül sűgározzák Világi Méltóságai, Hivatalja, 's számos Érdem-jel' Csillagai, ugyan akkor csorbulás nélkül, megmaradt Magyar Lelkében a' Magyar gögetlen nyájas leereszkedés, 's igaz egyenes szívűség. Mindenek felett pedig tudják azt is, hogy Hazánk', 's Királyunk' köz' Javának, Excellentiád egyik Fő Kezese. — 'S midőn ezzel a' nem hittel már, hanem inkább bizonyos tudománnyal látják, Excellentiádat, Megyénk' Köz' Házához a' végett megérkezni, hogy bölts vezérlése alatt Excellentiádnak gyakorolhassák legszentebb Polgári Jussokat, magoknak választván Bírót, 's Tisztviselőt. — Melly temérdek remény ébred újra szívekben, a' jövendő bódogsága eránt?! 'S mind ezeket a' temérdek reményeket, 's érzeteket, nékem gyenge szószóllónak festegetni kellene: de engedjenek meg a' Tekintetes Státusok és Rendek! e' tőlem nem telhetik; és így tennem sem lehet, kifogják azt a' Tekintetes Státusok, és Rendek — fényesen tudom magok inkább jelenteni, Excellentiádnak magas Érdemei eránt, mennyi tisztelettel, és szeretettel viseltetnek, a' Szék-Építés' alalmatosságánál; úgy kórmányozván roppant erejeket, hogy a' Restauráció' végzetével, e' lessz a' köz' vélekedés: „ A' roppant Nemességű Borsod szép Grófságát, megnyerte a' Nagy Méltóságú Gróf Kantzellárius; de Borsod is minden tekintetbe méltó, és érdemes, Hivatalai, de mindenek felett

felett ritka tulajdonságai által olly Nagy Fő-Ispánjához. — De hiszen! ez különben nem is történhetik, Excellentiád csupán a' jót, a' valót, 's igazat szereti. Excellentiád a' Törvények' véd bástyája, és így minden ember biztos lehet, hogy Excellentiád, Jussait egy Polgárnak sem fogja engedni letiportatni. — Excellentiád tiszteli a' köz' vélekedést, a' köz' vélekedés pedig határtalan bizodalommal viseltetik Excellentiád éránt. — 'S ez az a' szerentsés helyheztetés, a' Kormányozó, és Kormányozottak között, melly legbiztosabban kezeskedik a' Köz' Társaság dolgainak helyes folyamatjáról. —

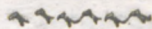
Nincs tehát részemről egyéb hátra, minthogy meghívjam Excellentiádat alázatosan, méltóztasson belépni Nagy Hivatalának már esmértt Palotáiban, mellyet midőn ezennel tellyesítek; Hozzád Édes Hazám' Szent Istene! azért fohászkodom: Engedd! hogy Nagy Fő-Ispányunknak valamint ide lett bejövetele, úgy itt mulatása, és majdan elútazása is, minden részről Kedves, és megelégedett légyen. —

Nagy Méltóságú Gróf és Fő-Ispán Úrnak Ő Excellentiájának, erre adott Felelete pedig e'képen vagyons:

Köszönöm, és pedig kí nem mondhatom, melly igen szívesen köszönöm, hogy itten éppen ezen helyen tisztelhetem Nemes Borsod' Tekintetes Rendeit, ezen díszes, érdemes Küldöttjeikben, hogy itt megállhatok Borsod boldogságának azon tárháza küszöbjei előtt, mellyből meszsze terjed ezen Vidékére az igaz Hazafiúság, úgy mint az Igazság. Lelkém emelkedik 's dagad szívem örömeimben, midőn itt emlékezek, a' mit soha meg nem felejtetek, azon szép órára, mellyben ide bévitél először küldött Társaiddal, Méltóságos érdemes Vice-Ispán. Beviszem újra ide személyemmel, a' mi akkor gerjedett, és többé meg nem szünhet Keblemben lángolni, Borsodhoz vonzó szeretetemet; és tudom, mert tapasztalom minden nap öregbedő gyönyörűségemmel, hogy úgy találom itten, a' mint hagytam, Borsodnak édes Hazánkban dicsőített haj-

hajdani igaz Magyar őszintességét. Ezért tseréltem fel tüstént, hogy lehetett, azon munkálkodásokat, mellyeket, nagy Istenem' végzéséből, imádott Uram, 's Koronás Királyom' véghetetlen Kegyelme reám halmozott, mostani Borsod' bódogságára czélzó foglalatosságimmal. Nem is sikertelenek fáradozásaim, mellyeket nem tsak éppen nem sajnálok, sőt inkább gyönyörködök benne, mert fenn haladja Borsod' lelkes Nemessége azt a' mit róla magamnak ígértem. Tsalhatatlan a' Magyarban helyheztetett igaz bizodalom. Lövőtől a' meddig a' Leányfalusi partokról áldott terségeinken láthattam, juthattam, mindenütt értekeztem régi Vitézeknek derék Nemes Maradékival; mindenütt megértette minden nemes lélek utazásom' nagy tárgyát, 's szent tzélját; megfelelt mindenütt nyílt szívvel egyenes szívemnek. Hát még kedves Anyavárosunknak, mellyet ma a' két Zsólczák közt, újra örömben gerjedve szemléltem, hát még Miskólcznak számos Nemessége hasonló nyílt szívességével, 's bizodalomával, mennyi mindég öregbedő gyöngy örömet, új, és újjább erőt fog keblemben élesztetni a' már igen közelgető Tiszti Építő-Székre. De Szendrő is, Szent Péter is. Ti tőletek pedig, a' kiket a' Mindenható Isten megáldott nagyobb tehetséggel, tehetőséggel, tudománnyal, tapasztalással, kiket a' Király, honnyaitok, 's Borsod is köz' véleménye megékesített dísszel, tiszttel, szeretettel azon érdemek' megösmerésében, mellyekkel nagyra 's nemesre, születéstek szerint már magatokat ékesítettétek, kikkel én még a' Nagy Lépés előtt bővebben fogok tanátskozni, tőletek annyira reménylem, mint bizvást várom igaz tiszta hazafi tzéljaimban elősegédlésemet. Édes örömet osztom fel veletek, Tisztújító-Székünk bódog kimenetelének köztünk közös érdemét; 's köztünk közös Jutalmát, Borsodnak köz' bódogságát. Légyen hát köztünk közös ezen nagy Jutalom. Kötelességeit tellyesíteni szép érdem, 's magában is már jutalom. Ez az én érdmem, mert fáradozok abban, hogy megértsem a' köz' véleményt. Ezt tsak így, lelkem' megnyugtával tudom elérhetni, a' mint kezdettem, 's végre is viszem, hogy az Igazság 's egyenesség' úttyán azon belsőbb meggyőződéssemel, melly azt kiáltja bennem: „ ösméred Te Borsodiaidat, “ botsássak szabad

bad köz' választásra szeretett érdemes Bírakat, Tiszteket. De nagyobb a' Te érdemed, kedves Borsodi Nemesség. Tiéd a' józan választás' érdeme, Tiéd az arra ügyellés' érdeme, hogy ezen Igazság' Szent-Egyházában, a' nagy napon, a' ki oda való, jelenjen meg nyugodt igaz jó lélekkel, mert így nem felejt el barátjáért az igazságot, 's igazságot szolgáltat ellenségének is. A' Tiszti Építő-Szék a' nagy Ítéző-Szék; és hogy lehessen nemesi szabadságink' halhatatlan fényre 's védje, nem lessz Borsodban senki akarki másnak lármás eszköze, eszköze lessz még is ön' bődögságának; egyik a' másiknak helyt, és szót fog adni; maga bődögságát nem bízza, 's nem engedi arra, a' kit se törvény, se szokás, sem az illendőség Borsod' bődögságára nem hitt meg eszköznek. Mert én azt szemtül szembe tagadom, hogy Borsodi Magyar Nemes Társunk az, a' ki tsúfos hijában zavart jön okozni. Ezen Magyarországból kivetközött Idegen, számkivetett innen; mert arra mi Borsodiak éppen nem termettünk, hogy Muzsika hangban, vagy éppen pohárban fojtsuk el elménket, és tsúfságba ejtsük szép Magyarországunkat, a' midőn mind elménkre, mind Magyarországunkra legnagyobb a' szükség. Mi Borsodiak tudjuk azt igazán, hogy áldott nagy Apáink, nem gondatlan zájogással, hanem halgatván, ügyelvén, figyelmeztvén a' bölts nagy Hazafiakra, jutottak, Hazánkat őriző gyámolító nagy végezésekre, és akkor osztán nemes kebleikből nemes ájakokra ömlött az egy akarat, 's szándék' szent felkiáltása. Lássuk bár Őseink' képeit; nem a' katzér gondatlanság motskolja nemes homlokait; látszik rajtok a' gondos méltóság, a' szorgos figyelem; remek példányok ők, hogy a' Magyaroknak, midőn igaz Magyar, ég a' szíve, ragyog szeme, 's hevességét könnyekkel enyhíti; és hogy a' böggő Töröknek, Tatárnak, Istenéért, Királyáért, Hazájáért szent halgatással mentt az elszántt halálra. Így mentem valaha én is a' tsatákra; így megyek ide be gondosan, nyugodt és tsendes Fő-Ispányi hajlékomban, hogy itt értekezvén a' Miskólcziakkal, értekezhessek a' Megye' több Nemessével is! !

A Megye Négy Kerületeinek bójárásából, Nagy Méltóságú Gróf Fő Cancellárius, és Fő-Ispán Úr Ö Excellentiája, Kis-Aszszony-Hava' 10-dik napja estvéjén, Miskólczra visszaérkezvén; 's más nap, a' Szent Lélek Malasztjának segedelemül való buzgó hívása után, dél előtt a' Megye' számosabb Tanácsos Fijaival, Conferentiát tartani — azt, délután is folytatni — a' Restaurationális Köz Gyűlés' kezdődése határ-idejét pedig, más nap reggeli hét órára rendelni méltóztatván; az említett napon és órában, Fényes és roppant számmal egyben sereglett T. Nemes Karokhoz és Rendekhez, Méltóságos Cs. K. Kamarás és Ord. Vice-Ispán Vajai Vay Ábrahám Úr, e' következő beszédet tartá, 's a' Restaurationális Köz' Gyűlést, illyeténképpen nyitá ki:

Tekintetes Karok és Rendek!

Nem szükség arról szóllanom, hogy Eö Excellentiája Kegyes Nagy Méltóságú Fő-Ispányunk megérkezett, mert azon szempillantástól óta, midőn Megyénk' bódog térein az Eger vizének partjain, a' Tekintetes Nemes Vármegye' díszes Kiküldöttsége által ezer öröm érzések' zajai között elfogadtatott, beúztatza szép Megyénk' minden vidékeit, 's gögetlen nyájas leereszkedése köz' tudomására juttatta úgy a' Paloták lakóinak, mint a' világi áldásokba kisebb részt vett derék Megyei Nemességnek is, hogy a' köz tisztelet, és szeretet tárgya Felséges Királyunk' drága ajándéka Nagy Méltóságú Fő-Ispányunk Eö Excellentiája hozzánk újjobban megérkezett. — De átaljába semmit sem szükség szóllanom, mert meg vagyok rólla tellyesen győzöttetve, hogy midőn a' tüzes kebelű igaz Magyar, szerelme tárgyát várja nyughatatlanúl, unalmas neki minden Beszéd, melly tűz keble óhajtásinak tellyesedését késlelteti. — Nem mondhatnék tehát ékesebb beszédet, mint ha késedelem nélkül kinevezem a' fényes Kiküldöttséget, mely szerelmünk méltó Targyanak tisztelt Nagy Méltóságú Fő-Ispányunk Eö Excellentiájának közinkbe leendő megjelenését kikérje, magos Hivatalát, 's fénylő Érdemeit illető tisztelettel. —

Kine-

Kinevezem tehát e' végett és megkérem Fő Tisztelendő Durtsák János Kis Prépost, Fő Tisztelendő Lonovics Jó'sef Egri Kanonok, Méltóságos és Tisztelendő Báró Barkótzty László Vice - Esperest, Méltóságos Báró Perényi 'Sigmund, Gróf Keglevich Miklós, Gróf Csáky Tódor, Gróf Csáky 'Sigmund, Cs. K. Kamarás Motsári Pál, Ordinárius Vice-Ispány Ragályi Ábrahám, Földváry Ferentz, Bónis Sámuel, Második Vice-Ispány Comáromy István, Szilassy Ferentz, Fő Tábla Bíró Gyürky Pál, Szányi Jó'sef, Soós János, Ragályi Jó'sef, Desseöffy Tamás, Majthényi Gábor, Blaskovits Bertalan, Almássy Lórintz, Farkas Károly Urakat, Miskólczi és Egri Járásbeli Fő Szolga-Bíró Urakat, Fő Fiskális Kapczy János Urat, és Fő Eskütt Szent-Imrey Jó'sef, Bárány Bertalan Urakat. Siessenek kérem siessenek Fő Tisztelendőségtek és Nagyságtok kebleink' óhajtságait tellyesíteni.

A' kiküldött Deputáció, meghagyott Tisztében eljárván; 's vissza-térésevel, Szószóllója, Fő Tisztelendő Kis-Szlatinyai Durtsák János Egri Kanonok és Kis Prépost Úr jelentvén; hogy Ő Excellentiája, a' Megye' Rendei kedvesen fogadott kívánságát, tellyesíteni kész legyen; Nagy Méltóságú Gróf, Fő Cancellarius, és Fő-Ispán Úr Ő Excellentiája, csak hamar meg is érkezett; 's minnekutánna a' várván vártt Nagy Méltóságú Úri személyye első meglátására, egyszerre kiömlött köz' öröm által sokszorozva harsogtatott Éljen! kiáltások között, Fő-Ispáni Székét elfoglalta; a' T. Ns. Karokhoz és Rendekhez következő mély hathatóságú és böltsességű Kegyes Beszédet tartani méltóztatott: úgy-mint;

504977

Tekintetes Nemes Karok és Rendek!

Felderült felettünk ezen jeles nap is, melynek feltűnését óhajtvá szívemből szüntelen óhajtottam, a' miolta ditsőségemnek tartom, hogy Nemes Borsodé vagyok. Imé itten vagyom a' nagy Nap; mert bélé-

pünk immár szeretett Megyénk' Tisztújító-Székébe. Üdvöz légy te nagy Nap, és váljal házi köz' boldogságunknak tündöklő 's áldásokkal tellyes szerentsés hajnalává; üdvöz légy, bár nem vagy még Ünne-pünk! Hátra van még a' szövevényes munka, mellynek szirtjein díszesen, nemesen, szerentsésen által kell még esnünk, hogy lehessél azután igaz Magyar szívünkben Borsod áldott Megye' boldogságának 's Méltóságának honnyi nagy Ünnepe.

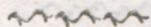
Ügyes 's nehéz dologban küszködünk; de munka, fáradság, sőt még a' veszély is, nem terhes a' Magyaroknak, ha nemes tzelra törekedik, és áldozhat a' Hazafiúságnak. A' Hazafiúság az a' roppant örökös tölgyfa, mellynek az Egekhez közelgető magasságán semmi külső tsapás erőt már nem foghat, nem vehet; és ha földjét mellyben gyökerezett, a' barom nem dúlja, 's éltető gyökereit a' féreg nem rágja, magában 's magából megújul, gyarapodik, 's mind inkább törzsöködik. Nem kérdezem, — mert illy kérdés kétség, 's illy kétség már vétek, — vagyon-é közöttünk ki dúlni vagy rágódni kíván éltünk' életében, tiszta igaz Hazafiúságunkban? Nintsen itten olyan. Minden szemből olvasom én itten, hogy a' Közjóra törekedő erős akarat, a' Nemzeti Méltóságnak, önn' Nemességünknek magas érzeti, ezek azon szent indulatok, mellyektől lelkesítve óhajt ki-ki e' mai napi munkában részesülni. Hogy is lehetne másképp? Minden 'rosszsznak kútfeje, a' hazafiságtalanság; nem lakik, nem is lakhatik Borsodban; csak rejtek helye sintsen. Minden tőlem kitelhető figyelmetességgel megjártam, szemlélttem kies Megyénket; mindenütt tisztán fénylik honnyi Magyar őszinteségünk, a' hazafiságtalanság' irgalmatlan ellensége. E' részről tehát fedhetetlenek vagyunk mi, 's a' Tisztújító-Székre minden jót 's boldogot várhatunk magunktól.

Megmondám a' minap béeérkezésemkor, a' határunkon és Anyavárosunkban, mit képzelek magamnak arra szükségesnek, hogy ezen nagy munka történjen meg úgy, a' mint tulajdonsága javasolja, megkívánja

vánja pedig az igaz Magyar nemesi lelkeség. Büszkélkedek benne: mert ez is úgy meglelt. Seregesen ugyan, de tsendes méltósággal 's szorgos, gondos figyelemmel gyűltünk ide össze. Ezen, szívemnek legkedvesebb drága oszlop, mellyre világosan meg van írva: „szeretik a' Borsodiak Fő-Ispánnokat“ utolsó pihegésemmel se halandó. Elviszem háládatos emlékezetét az örökkévalóságba. Ott is még áldásért zengedek értetek, kedves Borsodiaim! Ezen szent szeretetünk sas repüléssel fenn haladott ma minden halandóságon. Örökös lántzokkal egybe-szerkeztettünk. Egészszén a' Tiétek vagyok!

Hát magatok között is, kik ezen Magyar Földnek egy fiai vagytok, itt van-é az igaz Magyar jólelkűség, a' melly a' mint minap mondám, barátjáért nem felejtí az igazságot, 's igazságot szolgáltat ellenségének is? Ha azon hazafi tanátsom, mellyet ezen kedves Fő-Ispányi Székembe iktatásom' alkalmával adni bátorkodtam, mellynek veleje abból áll, hogy ki-ki a' Közjót, ne magát keresse, olly foganatosan gyökerezett ezen jeles Nemesség' szívében, mint az enyímben elfelejthetetlen azon szerentsés napjaim között leggyönyörűbb napom: már mostan elkerülhetném még azt is, hogy a' Tekintetes Rendeknek tsak még egy kéréssel alkalmatlankodjak; de megteszem még is, mert igen mélyen fekszik lelkemen. Kevés szóval sokbúl áll; mert az igaz nemes szívnek legszebb, főbb tulajdona.

Ha vólna közöttünk, a' ki ezen szent helybe bélépven béhozhatta vólna magával keblében a' nagyravágyást, a' kaján irígységet, a' részrehajlást, a' gyűlölködést, vagy más némelly tökéletlenség' mirigyét: imé, közelget az óra, de van még ideje, temesse el magában, a' mi szívében nem Magyar, fojtsa el 's víjja meg aztat; vegye magán ezen legditsősségesebb győzedelmet, 's váljon így hozzánk rokon, hasonló, 's maga szerentsés megelégedésére is egy nagy nemes lélek. Mert úgy érzi szívem, — 's ki ne érezze úgy, kiben buzog az igaz Magyar vér? — hogy a' legnemesebb bajvívás, és a' legédesebb önn' ju-

talom, a' magán nyertt győzedelemben sikeredzik; és az közöttünk, a' ki azt mondja, — 's imé ez az egy kérésem hozzá, édes Hazám' szent nevében, hogy légyen magán így vitézkedő bajnok! — a' ki azt mondja magában: „ más a' vallásod, nem szeretlek, ellenkezöm vagy, de legérdemesebb vagy, téged' választalak “: ez az igaz jó Hazafi, ez Borsod bódogsága' eszközlésében hív társunk, ennek adjuk mi is szívesen szeretetünk' 's barátságunk' koszorúját. Így lészünk, vagy inkább, — látom a' mi vidúl nemes homlokitokon kedves Borsodiaim, — így vagyunk már mi mindnyájan szívünkben, lelkünkben, minden egész létünkben, Felséges Jó igaz Magyar Királyunknak, kit a' Nagy Mindenható Isten áldjon; és édes Hazánk' szeretetében, egy nagy általölésben mind egyek, mind egyetértők, Borsodnak Borsodért egy szívvel lángoló érdemes fiai. Lépjünk tehát bátran a' Tisztiújtó-Székhez,

Élek tsak imádott Királyomnak, édes Hazámnak, szeretett Honnyaimnak; nints tsepp vér bennem, melly nem az övéké. — Nagy Istenemnek áldozok buzgó hálakkal, hogy Magyar pályámon Fő-Ispány is vagyok, ditső Borsod' Fő-Ispánnya. Örülök, gyönyörködöm abban, hogy nem kevés hazafi kötelességimben a' legszebbek és ügyesebbek között egyik a' Tisztiújtó-Szék. Ezt tellyesítem most először éltemben, 's örömmel itt nyilván adom soha meg nem tört szavamat, hogy ezután is élő Törvényünk szerént, minden esetben fogom tellyesíteni. Áldj meg Uram, áldj meg, hogy mostan végre vezethessem ezen honnyi nagy tárgyunkat! De ti is, Feleim, kedves Borsodiaim, legyetek hív Segédim. Ki nem tudja közöttünk, hogy a' Tisztiújtó-Szék, bajnok és gondos Óseink' a' Közjóra erányzó értelmességének gyümöltse, 's drága arany nemes Szabadságink' törvényes bölts Talpköve. Mint készültem néki, hogy lehessen az, ezen Nemes Megye' bódogsága orosz-lányi erővel törtott Igazság' mérőserpenyőjében minden bal sorsot elnyomó fényes 's minden veszélyt elhárító erős gyémántköve, mint törekedtem ezen szent tzelra, nints talán Megyénkben ki aztat ne tudja:

tudja: ezt hát nem említem. De azt nyilván jelenthetem, hogy bőven megértettem a' számos, lelkes, minden sorson renden lévő Nemesség' véleményét; 's lelkiesméretem' nyugtával, ezen kintsel szívem és elmém megpaizsolva mondom, a' mint érzem, mostan már: ösmérem Borsod' Nemes Megyét, így tehát ő az én homály nélkül való törhetetlen tükrom, mellyben meglátom nem csak magam belsőbb érzeményimet, de meglátom egyszersmind jeles számtalan Nemességünk' egyenes hazafi Magyarországot is. Bátran tehát 's vidám serénységgel kezdem — egy nagy tárgyat jelező szót ejtek ki — kezdem a' Tisztújító-Széket, vagy is inkább a' Tiszt-erősítő-Széket. Igen is nem Építő-Szék ez; mert megépült régen 's örökre a' bódog Magyar-Ország, és a' mit Őseink' veritéke szerzett, böltszent Alkotmányunk: ezt már nem kell építeni, hanem fenn tartani, erősíteni. A' Tisztújító-Szék nem a' változás' üneménnye; hanem szabad választással vagy új Bírak' 's Tisztviselők által a' régi roppant épületnek fenntartása, vagy pedig az előbbi Bírak' 's Tisztek' marasztaltatásában, a' köz' bizodalom' 's szeretet' égi malasztjaival új zsenge erő gerjedezés, vagy is erősítő újítás.

Tekintetes Karok és Rendek! csak még egy kedves kötelességem forog fenn, mellyet ímé tellyesítek. Ti hozzátok szóllok, érdemes Magyar lelkű Vice-Ispány és többi kedves Tisztviselő Társaim! A' Fő-Ispány kimondja, 's tudom nem szóll maga, hanem a' köz' szeretet' és háládatosság' nevében. Nem veszek vég' bútsút tőletek, mert akár mint történjen, szívemben mindég éltek. Kevés Magyar szót mondok, tudom elég szíveteknek: Az Isten áldjon meg; jól munkálkodtatok.

Tekintetes Karok és Rendek! Megjártam Megyének' Bikkait, tseres halmait, áldott térségeit, 's szóval bódog minden vidékeit. Mindenütt felkiáltá igaz lélekkel a' körülöttem seréglett Nemesség ezen nagy szózatot: „*Maradjon!*“ Ki nem magyarázhatom, melly édes hat-

hathatósággal hangzott vissza tiszta Magyar keblemben, melly nagy szív emelő érzeményeket 's gondolatokat ébresztett elmémben! Maradjon tehát 's éljen számos esztendőig, az Egek' 's Világok' Istene minden főbb áldásával malasztolva az igazság' nagy remek Oszlopa, Felséges, Nagy, Jó, Magyar Királyunk, bölts 's hatalmas véd Angyalunk; maradjon 's mind inkább virágozzon Ósi Törvényünk', Alkotmányunk sértetlenségében, édes Magyar Hazánk; maradjon örökké szerentsés és györapodjon, buzgón kívánom, régi boldogságában ditső Borsod Vármegyének áldott földje, Népe, és Magyar szívem' szeretetinek kedves tárgya, a' jeles és lelkes Borsodi Nemesség!

Ennek a' szív és Lélek felemelkedéssel fogadott fontos Beszédnek, mellyet, több szakaszaiban, és tizekben, a' minden jelenlévők szíveikhez lett nyúlásnak magos érzéseit kijelentő, 's darab és darab időkig tartott magasztaló Felkiáltások ottan-ottan félben szakítottak; vége szakadván; a' Megye' Fő Notáriussa Tekintetes Palóczy László Úr, a' Megyebeli T. Tisztviselői Kar' Nevében, eddig viselt Köz' Hivatalaiktól elbútsúzott; 's Beszéde mellyet e' tárgyban tarta; e'képpen vagyon:

Nagy Méltóságú Gróf, Királyi Udvari Fő Cancellárius, Országos Zászlós, és Fő-Ispán Úr! Tek. Ns. Karok és Rendek!

A' Földi pályájok' rövid útján, boldogságot kereső Halandókra nézve — semmi sem gyakorol olly nagy mértékben való befolyást — vagy inkább uralkodást — mint a' Szokás. —

Gyakran elfordítja, sőt néha egészen meg is változtatja, magának a' Természetnek külömben állandó és egy erányos Törvényeit — 's másik Természetté válik az emberben — a' szokás. — úgy annyira; hogy az a' Vigyázatlan, ki megörökített szokásain, viszont truttszolni kíván; mérészkedéséért, ottan-ottan, — életével is lakol. —

Nagy

Nagy a' Szokásnak hatalma, az Erköltsi Világban is, ! Napke-
letnek hány? bár régiségekkel kérkedő vidékei mutatják példáit most
is annak, hogy a' mindég egy állapotban való maradásnak ravasz hálóit,
erős marokkal tartó szokás; a' Félelem és Tudatlanság bilintsein; 's a'
Babona gyermeki jártató - pántlikáin hirtzolván a' Nemzetek tsetsemői
értelmét; ezt vagy Törpének neveli; vagy Férjfiú korra lehető felsér-
dülését fogva tartja !! — De vallyon nem gyakori példája förtént-é az
Ó Világban, annak is, hogy hosszú álmai után, az Emberi Név, és a'
Gondolkozó Elme méltóságával lassanként öszyebarátkozott szokás — fel-
ébredett - ? 's a' külömben virradni nem akaró Éjszaka — kebelében szór-
ván vissza-gyújtó fáklyáit — Hajnal lett!!

Meszszire láttak a' hajdani Krétaiak, kik, ellenségeiket, azzal
a' kívánsággal átkozták meg: „hogy azokat az Istenek! bártsak rossz
szokások gyakorlásában kevernék!“ mert jól tudták azt, hogy a' Nem-
zetek Bóldogságának vagy Bóldogtalanságának legbizonyosabb kútfejeit;
a' jó vagy rossz szokások nyitják fel.

Ám hiszen! a' legpallérozottabb Nemzeteknek sem valának ele-
inte írott Törvényeik; de a' szokás, — Törvény — 's egy aránt szent vólt
előttök, — sem Zoroaszter, sem a' szűz Egéria, nem az égből hozták le
Törvényeiket. — A' szokás' termékeny méhe szülte azokat!

Sőt! az Ó és Új Világ legremekebb Polgári Alkotmányai is, a'
szokás Bábjából fejtettek ki; 's itt! a' Fejedelmek' jósága, és az emberi
Bóltsesség; amott! a' Nemzetek felfordulásai, vagy a' Fegyver! bóldo-
gúl vagy bóldogtalanúl tsak formában ütötték; 's rendben szedték azokat;

Valójában! a' Nemzeti szokások és szertartások szentsége — ki-
függesztett Tzimeré, a' Nemzetek Szabadságának — úgy hogy — a' Polgári
Társaságok fenállása titkai méjjségében látott be a' Bölts Fichte; midőn
azt mondotta; hogy a' ki a' Nemzetek' szokásaikat lenézi — a' Törvény-
kezés-

— kezébeli Formáltságokat — pedig eltörteni kívánja — az, az Emberi Társaságnak ellensége! —

Az a' Mindenható tehát! kit a' Szabad Magyar Nemzet, a' *Magyarok Istene* nevezete alatt imád, önnön maga áldotta meg a' Magyar Nemes Nemzetet azzal is; hogy Ezt; hajdantól fogva, a' jó szokások' gyakorlása útjára — kézen vezette. — De

Nem is vóltt az Ósi szokásokhoz való ragaszkodás, egy egy Nemzetben valaha erősebb! mint a' Magyar Nemzetben — mert azoknak Szentsége — szinte Polgári lételeivel vóltt és van egybenolvasztva. —

A' Polgári szabadságot, és a' Nemesi Rend Nemes Tüzét, állandó éledésben tartó illetén remek szokása vóltt még az 1548^{dik} Esztendőbeli 70^{dik}; és 1723^{dik} Esztendőbeli 56^{dik} írott Törvény Tzikkelyek hozása előtt is, a' Magyar Nemzetnek az; hogy Bíráit, és Tisztviselőit, önnön kebeléből, szabadon választotta; és most is választja; — 's ezzel; felszámíthatatlan jó következésű módját találta a' Nemzeti Szokás, annak; hogy a' Tisztviselői Élet és pályá — három Esztendők rövid órái közzé lévén szoritva — a' Haza' Reménységére felnevekedett — Nemes tagok előtt, a' Dísz-pályában való béállás' alkalmatossága; gyakrabban nyiljon fel; 's a' Közönség' szavával, vagy az idő közben kitündököltetett Hazafiúi érdemek és szolgálatok, újra megkoszorúztassanak — vagy ellenben: a' túnya és gyáva — Tiszti élete halálát — hamar találja fel — az önkény — elbizakodás — 's tsupán parantsolni szeretés pedig — annak meggondolásával; hogy minden egy egy óra lefolyásával közeledik az a' Nagy Nap; mellyen, az egész Nemesi Rend Közönsége színe előtt, majdan számot adni, 's Ítéletet venni kell — kártékony álmódosásaiból — rázattasson fel!

Illyetén hajdani Nemzeti Szokás az is; hogy a' Magyar Nemesi Rend, Bíráit, és Tisztviselőit, szabados akaratja felkiáltásával válaszsza — 's erről mind ez ideig is, írott Törvény nints. — Sőt! Felséges

Urunk

Urunk is, minekutánna, épen nem a' törvényes szabadságot megszorítani, hanem azt még nyomosabban gyakoroltatni tzelozó Kegyelmes Indulatból, a' Személyes voksolást rendelte behozattatni; de az utóbbi Ország-Gyűlésén, Thrónusa körül egyben-sereglett hív Magyarjaitól megértette azt; hogy továbbá is a' Felkiáltásbeli Nemzeti Szokáshoz ragaszkodni kívánnak! Atyai Jósággal tellyesítvén kívánságokat! a' Nemzeti Szokás — újra diadalmas lett!!

Örök Hálá!! tehát Tenéked! Istennek Felkentje! Jobbágyi tisztelettel imádott Legjobb Királyunk! Kinek Atyai Jóságod, 's Hatalmas védlő Szárnyaid óltalma alatt! ma is egy Nemzeti Fényes Szokásnak 9-dik Százados Innepét üllyük!! Fogadd el! hódoló tiszteletét Borsodi Nemesseidnek! kik közzül, az 1809-ik Esztendőben is, Szent Thrónusod óltalmazására; 2252-en húztanak fegyvert!! Nyísd fel! ezeknek háladatos szíveiket! 's Felséges Nevedet; beléjek metszve találod!

Idvez légy! reánk felvirradott, 's bódogságunkal és édes Reményeinkel nehézkes Ditső Nap! Arany Szabadságunk gyakorlásának új Nagy Napja! 's majd Bikkeink' Bértzei ormóin túl — áldás terjesztéssel nyugodj le!!

Idvez légy! Ditső Férjfiú! Megyénk' Nagy Méltóságú Fő Kormányozója! Borsod sok ezernyi Nemesseinek Feje! és Elsője! Ki! Törvényes Hatalommal és Méltósággal körül-övedezve — azért foglaltad el Fő-Ispáni Díszes Székedet — hogy Böltsességeddel és Igazság szeretőségeddel, Borsodot, ma újra Bódoggá teremtsd!! Nézz fel! Megyénk' Génissza, Pálmát tart Fejed felett! Mai Nagy munkádban az Égiek Karjai segítsenek! Fogadd el! Te is! Borsodod! Veled ugyan azon egy Szent Tzélra törekedő sereg számú Nemességének idvezlő köszöntését!!

Mi pedig! kiket eddig a' Köz' Kegyesség, és Bizodalom, ezen Tekintetes Nemes Borsod Vármegye Bírának és Tisztviselőinek — kivált Excellentiád alatt szolgálva — Polgári ékességűl szolgáló szép nevezetével ruháza fel! hogy a' tzélban lévő Tiszt-választásbeli fontos Tárgy annál hamarább intézet alá vétettethessen; szíves készséggel engedelmeskedvén a' Törvénynek; 's örömmel áldozván a' Nemzeti Szokásnak; eddig viseltt Köz' Hivatalainkból mindnyájan kivetkezünk, 's örökös háladatoságunkal vissza-adott Hivatalainkat, Excellentiádnak, és a' Tekintetes Nemes Karoknak és Rendeknek Kegyes Kezeikhez fiúi alázatossággal letesszük; és mint már nem Tisztviselők, hanem ezen Fényes Megye' hív Fijai, a' Nagy Egészszel egyesülve — önnön részünkről, a' Hazafiúi Inneplést, azzal a' Felkiáltással és óhajtással kezdjük el! hogy a' kiüressültt Köz' Hivatalok, a' Virtusnak és az Érdemnek — adassanak. —

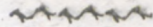
Elhagyjuk pedig viseltt Köz' Hivatalainkat, azzal a' belső örömmel, hogy Tekintetes Nemes Borsod Vármegyében, édes Kis Hazánkat szolgáltuk — 's Tisztviselői között, mi valánk tavaly azok a' szerentsés Legelsők — kiket, Gróf Revi czky Ádám Fő-Ispán — a' Haza Anyai Kebelének ez a' szerelme! — Kedves Tisztviselő Társainak nevezetével szóllíta, meg! 's ékesíte fel! — Elhagyjuk azzal a' tünődéssel, hogy a' Tökéletességet — mellyet, külömben is minden Halándó, tsak részenként érhet el — tulajdonunká mi sem tehetvén; annak mértékét, meg nem üthettük; — Elhagyjuk azzal a' vígasztalással, hogy a' Tekintetes Nemes Karoktól és Rendektől, és így Atyáinktól nyervén Hivatalainkat; az Atyák, Fiaiknak költsön, vagy megfizetés' terhe alatt — semmit sem hanem mindent ajándékban adni szoktanak; — Elhagyjuk végre azzal a' buzgó óhajtással; hogy kiüressültt Hivatalaink' betöltésére választandó Successoraink, a' szép, jó, és Nemes tettek öszvehalmozásában, Feletünk tündököljenek — az emberi hibák' és fogyatkozások' ejtésében pedig utánnunk maradjanak!!

Méltóságos Cs. K. Kamarás és (most már) volt Ordinárius Vice-Ispán Úr! Az a' Tisztviselői Kar, melly épen most oszlik széllvel — a' Hazafiúi háládatosságnak maradna adóssa — 's önnön szíve édes indulatait bántaná meg — ha Tölled különös bútsúzó köszönet nélkül válna meg. Rendeltetésed szerént is Te valál a' mi mindennapi Előljárónk, jelesen és különösebben addig, míg Po'sonnak setét és írigy Kriptája Klobusiczkyntól vissza-vévén azt; a' mi benne Halandó volt! 's a' Borsodi Fő-Ispáni Szék gyász fátyollal kúzzattatván be; az Isteni jószág, és a' Felséges Királyi Kegyelem, legmérészebb vágyódásainkat is, fellyül-haladólag, egy ritka bőltességű és Kegyességű Fő Kormányozóval ajándékoza meg bennünket! Te! a' Szolgálatban bennünk, Tiszt-Társaidat, a' szolgálaton kívül, barátaidat és Testvéreidet szeretted. — Fogadd el! ezen Méltóságos és Fényes Gyülekezet előtt, egyesültt köszönetünket!! Isten veled!!

E'képpen! a' kedves volt Tisztviselő Társaim' nevekben való bútsú vételben is, eleget tévén már az Ősi Szokásnak — én is, Fő Notáriusi viseltt Hivatalomból kivetkezve, a' Megyének, Hitemre, hívségemre, 's Betsületem' szeretetére bízott Leveles-Tára kültseit, Excelentziádnak, Fő hajtással, 's azzal az alázatos kinyilatkoztatással adom vissza, hogy a' Leveles-Tárról, erről a' Személyes Jussaink' és Javaink' Kints-Táráról, melly szinte a' folyó időkig rendbe szedve van, úgy átallyán fogva, mint darabonként; akármely órában parantsoltatik — számolni tudok is — számolni fogok is — E' felett

Még egyszer szívemhez szorítva, leteszem azt a' 'Köz' pennát is, mellyel, mint Honorárius Vice-Notárius Öt; mint Első Vice-Notárius Négy; mint Fő Notárius (kevés napok híjján) 14; 's így öszszeséggel 23. Esztendőkig valék írni szerentsés. —

Leteszem pedig a' 'Köz' pennát, azzal a' forró háládatossággal; mellyel, a' Tek. Ns. Karoknak és Rendeknek, reám mind untalan ki-

árasztott; 's több mint Atyai Kegyességeért, köszönetem Fiúi szíves adóját, míg élek fizetem. — Leteszem! azzal a' búslakodó felsóhajtással; hogy az időnek azon hoszszú szakaszsa alatt míg ezzel a' Köz' pennával írtam, bár melly szívesen erőlködtem is! Elmémnek, a' Tek. Nemes Karok és Rendek' Magos Böltsességek' Tető-pontját, fel, és utól nem mindég érhetett gyengesége, 's keskeny határok közzé szorított tudományom, és tapasztalásom korlátjai miatt, a' Tek. Nemes Karok és Rendek Jegyző-Könyveit, Felírásait, Levelezéseit, 's Törvény-Székei' Ítéleteit, külső és belső szépségekre nézve Elsökké nem tehettem. — De leteszem azzal a' Férjfiúi bizodalommal is, hogy ezt a' Ditsősséges Köz' pennát, gyávaságommal meg se gyaláztam — leteszem végre, ama' Legfőbb Ítéző Széktől, úgymint a' Lelkiesmérettől nyert arra a' Felőldozó levélre való bátor támaszkodással; hogy a' Köz' pennát, ezt a' Polgári Szent Erelyét, szántszándékos eltántorodásommal — soha bé nem szennyeztem!!

Most Isten hozzád! Tiszti pállya! Mi, ! Tégedet megfutottunk! bennünket már a' magános élet vár! De a' Polgári magánosságban is, szívünk azért fog könnyörögni; hogy Excellentziádnak Polgári közönséges áldásúl szolgáló betses Élete — hoszszas időkiig terjedjen! — Excellentziád', Élete' Historiáját, 's Neve' megörökítését, Virtusaival a' Haza' Historiájában szőjje be! — Hazafiúi Nagy Lelke, 's a' Köz' Böldegságért lánegoló Magyar szíve, annak, a' mit elvet és plántál, ne tsak kizöldülését, hanem arafását is lássa meg! 's így majd egykor, mint a' nyári leghoszszabb nappalnak megfutása után, a' Hegyek' hátai megett lenyugovó Nap! örömmel mosolyogva tekintvén vissza még egyszer a' böldegitott Hazára, úgy húnjon el! hogy legszebb Rend-tzimerek gyanánt, Hamvait, az Örökkévalóságban, Királynának és Hazájának együtt hulló könnyei kísérik!

A' Tekintetes Nemes Karoknak és Rendeknek Böldegsága, Békessége, 's Alkotásbeli Disze és Méltósága, a' Napok' végéig virágozzon! Útszáikon, Házaikban, és Tanátszó Palotájokban, egymást, az Atyafiúi

fiúi szeretet, a' Békesség, 's a' Törvények' Tisztelete tsókolgassák! hogy így! az 52. Vármegyék, ezek a' Haza Szent Zászlójára feltözött, 's a' Magyar Polgári Alkotmány Egyesületét ábrázoló 52. Tsillagok között — soha bé ne borúljon; annyival inkább le ne húnjon — a' Borsod Vármegye' Fénylő Tsillaga!!!

Ennek végezetével, Palóczy László Úr letevé ugyan a' köz' pennát, 's mely tisztelettel általnyújtá, a' Megye Leveles-Tárának, Hitére, és Hívségére bízott kültseit is; de azokat, Nagy Méltóságú Gróf és Fő-Ispán Úr Ö Excellentiája, által sem vévén; hanem a' Tiszti Építő-Széken jelen volt, 's a' vegre nyájas Kegyességgel megszóllított Méltóságos Báró Perényi Sigmund Úrral felolvastatván az 1825-dik Esztendőbeli Szent-György-Hava' 26-dikán tartatott utóbbi Restaurationális Köz' Gyűlésnek azon Protocollatióját, melly szerént Palóczy László Úr, a' Tiszti Építő-Széknek Rang — Sor szerént való elkezdődése előtt, Fő-Notáriusi Hivatalában, Bódog emlékezetű Fő-Ispán Nagy Méltóságú Klobusiczky József Úr Ö Excellentiája által, megerősített; Nagy Méltóságú Gróf és Fő-Ispán Úr Ö Excellentiája; Elölülői Méltósággal tellyes tekintetét Palóczy László Úrhoz fordítva: illetén Kegyes kifejezésekkel: „Meg akarom adni én is az Érdemnek a' Jutalmát; Vedd fel a' kültsokat! vedd fel a' pennát! 's légy ismét Fő Notárius!“ Palóczy László Urat, a' Megye Fő-Notáriussának újra Kegyesen kinevezni méltóztatott.

Ezekután (a' szerént a' mint a' Közönséges Jegyző-Könyvben is bé vagyon írva) felállá székéből Méltóságos Cs. K. Kamarás és Ord. Vice-Ispán Vajai Vay Abraham Úr, 's szóllani akara; de a' mint láták a' Tekintetes Rendekek azt, hogy Hivatalától bútsúzó, és a' Megye' petsétjét általadni szándekhozó Beszédjét tartani akarja; Eránta viseltető indúllatjoktól egy szívvvel felbuzdított.

tódva; nem tsak szóllani, de a'vagy tsak a' Nagy Méltóságú Elöl-Ülöt Ö Excellentiáját, és a' Közönséget megszóllító első szavakat is kimondani nem hagyák; hanem az olly sokat, sőt mindent jelentő, 's az utóbbi Ország-Gyűlésén is, a' közönség' akarátja változhatatlan voltát tolmátsoló Maradjon! szó, 's a' Vay Név egyszerre való felkiáltásával, minden szóllhatást és bútsúzhatást, lehetetlennek tevének.

Hangzának állandóul azok a' szavak mind tovább tovább, 's abban, hogy a' Nagy Méltóságú Elöl-Ülöt Úr Ö Excellentiája is szóllhasson, 's tsendesség légyen, hosszásabb ideig, mód és lehetőség, egy átaljában nem vala: mert, a' Közönségnek Közönséges szeretete Tárgyához való állhatatos ragaszkodása, 's ennek, Vice-Ispáni Székéből el nem lehető botsátása kinyilatkoztatása, mind egyre folytattatott. —

Majd azután sokára, rövid szempillantásokig tartott Tsendesség eszközöltetvén; 's Nagy Méltóságú Gróf és Fő-Ispán Úr Ö Excellentiája, annak jelentésével, hogy önnön maga Ö Excellentiája is, a' Tek. Rendeknek, Méltóságos Vay Ábrahám Úrhoz való, olly Nemes és állhatatos tüzzű ragaszkodásokat kedves érzésekkel és betsüléssel tekinti, azt a' kérdést formálván; hogy van-e a' Tekintetes Rendekek közzül a'vagy tsak egyetlen-egy is; ki, Méltóságos Vay Ábrahám Úrra való Felkiáltását, nem belső szabad elhatározásából tenné? vagy más értelemben vólna? Erre: egyszerre kettévágóda ismét a' tsendesség; 's a' Nints! Nints! — Vay! Vay! szavak — újra, egy Nagy egész Hangban öszeolvadva, és semmit egyebet hallani nem lehetve, hosszásabb ideig; kifáradhatatlan állhatatossággal harsogtak. —

Ekkor tehát! a' mint nagy sokára, ismét tsakugyan tsendesség lehetett, Nagy Méltóságú Gróf és Fő-Ispán Úr Ö Excel-

cellentziája, Méltóságos Vay Ábrahám Úrnak, ki Polgár és Hazafi Társainak hozzá viseltetű illy nagy és egyesült vonzó-
 dását, érzékeny és sűrű könnyekben kiömlött háládatossággal
 tisztelű; a' Megyének kezeiben tartott Petsétjét kivévén; 's an-
 nak nyomon való visszaadásával, Méltóságos Vay Ábrahám
 Urat, a' Közönség' szavával és egyesűlt akaratiájával törvénye-
 sen elválasztatott Ord. Vice-Ispánnak megesmervén, tiszteltt Va-
 jai Vay Ábrahám Úr, boldogság és szerentse kívánások kö-
 zött, a' Decretális szokott Hit' formulája szerént feleskedtetett —
 a' Megye' Ord. Vice-Ispánjának köszönttetett — 's Hivatala
 díszes Székében a' Közönség' örömebe beülttetetven; Ő Excellen-
 ztiája is azt méltóztatott kinyilatkoztatni; hogy a' Közönséges
 Akaratnak előlre való illy szerentsés és ritka példájú egyesűlése,
 minden Candidatiónak további szükségét, egy átallyában el-
 enyészttette. —

Az Ordinárius Vice-Ispáni Fontos és Fő Hivatalnak illy szerentsés
 betölttetése után, Nagy Méltóságú Gróf és Fő-Ispán Úr Ő
 Excellentiája, a' Köz' Választástól függű minden más egyéb Hi-
 vatalokra, több érdemes Tagokat candidálni méltóztatván; 's a'
 Választások, rendről rendre, tsak hamar 's minden hosszas ve-
 telkedés nélkül, megtörténvén; délelűtti tizenegy órakor, az
 Egész Tisztviselűi Kar el völtt választva — 's a' Borsodi Tiszi-
 Építű-Széknek, mellyre (bár a' törvényes három esztendűk, még
 az 1828-dik Esztendűben eltűltenek; 's a' Tiszi Építű-Szék' tar-
 tódása, előlre több mint három hónapokkal kihirdtetett) a'
 Megye' Rendei — nem készűltenek — hanem előlre készen völtanak —
 és a' melly Tiszi Építű-Szék, igazán a' Törvény és a' Nemesi
 sarkallatos szabadságok egyenes Lelkének, 's a' Fő Kormányozót
 és a' Kormányozottakat egyben-kaptsolni kellett Hazafiúi nyá-
 jas szeretetnek 's szinte Nemes vetelkedéssel költsűnösen viszzo-
 nozott Bizodalomnak, szűbből tartott és szenteltt Innepe völtt —
 nem egészen negyedfél órányi rövid idű szakasz alatt — vége lett —

Egyéb

Egyébaránt : Nagy Méltóságú Gróf és Fő-Ispán Úr Ó Excellentiája, a' Megye' Rendeihez fordúlván; 's olly nagy egyetértéssel bebizonyított köz' munkásságokért, és egyesített segedelmekért szíve érzéseit 's tiszta indulatait kifejezni méltóztatván; 's a' Te-kintetes Rendei is, sokszorozott Éljen! felkiáltásai között, egyaránt azt nyilatkoztatván ki; hogy Ó Excellentiája is, Erántok viseltető Kegyes szeretetét, 's Fő Kormányozói Bizodalját; tellyes mértékben tündököltetvén ki; a' Közönséges Tiszteletet, és Háládatosságot, Mejjét ékesítő Rend-Czímerei közé füzte — Ó Excellentiájának a' Tiszti Építő Széket be-rekesztő Kegyes Beszéde e'képpen vagyon:

Felkelek, 's megállok előtted köszönetem, 's szeretetem üdvözlő fő hajtásával, érdemes, dicső, Nemes Borsod. Örvendez örömöd' zengésével ezen elfelejthetetlen Méltóságod' nagy Ünnepeben, mert Te letél ma, a' mi nékem már valál, egész édes Hazánkban, az igaz Magyar Nemesség' példás tiszta remek tüköre. Látom benne, melly boldogságra emelkedhetsz áldott Hazánk' békeességében; de azt is látom, hogy ha Nagy Istenünk' végzéséből reá kerül a' sor; derék, lelkes Nemességed a' Dédesi Vár' omladékán, egy Istenünkért, Királyunkért, Hazánkért a' Thermopolisi, és Szigethi Bajnok halálra kész volna ki-szálni. Vedd ezen kéz-fogásomat, Érdemes Vice-Ispány! közöld azt nevemben, minden Borsodi Nemessel, szeretetem' és háládatos szívességem' igaz Magyar jeléül. Vannak az életben ollyan pillantatok, a' mellyben, a' megnémulás a' legékesebb szállás. Többet nem szólhatok. Bár tsak azt ejthessem még ki: ezen férjfiás könnyem légyen Borsod' örökös boldogságának fogatos harmatja. Isten véletek!

Végezetre — Méltóságos Cs. K. Kamarás, és Ordinárius Vice-Ispán Vajai Vay Ábrahám Úr, a' Választó Nagy Közönségnek, eránta kimutatott Hazafíúi Nagy szeretetét, pölgári Háládatosságá-

ságának következendő módon történt kiöntésével köszönné meg; 's Beszéde, melly későbbben Írásban foglalva bekvántatott; e'képen vagyon:

Nagy Méltóságú Gróf Fő Cancellárius és Fő-Ispány Ur,
Kegyelmes Kegyes Uram,!

Tekintetes Karok és Rendek!

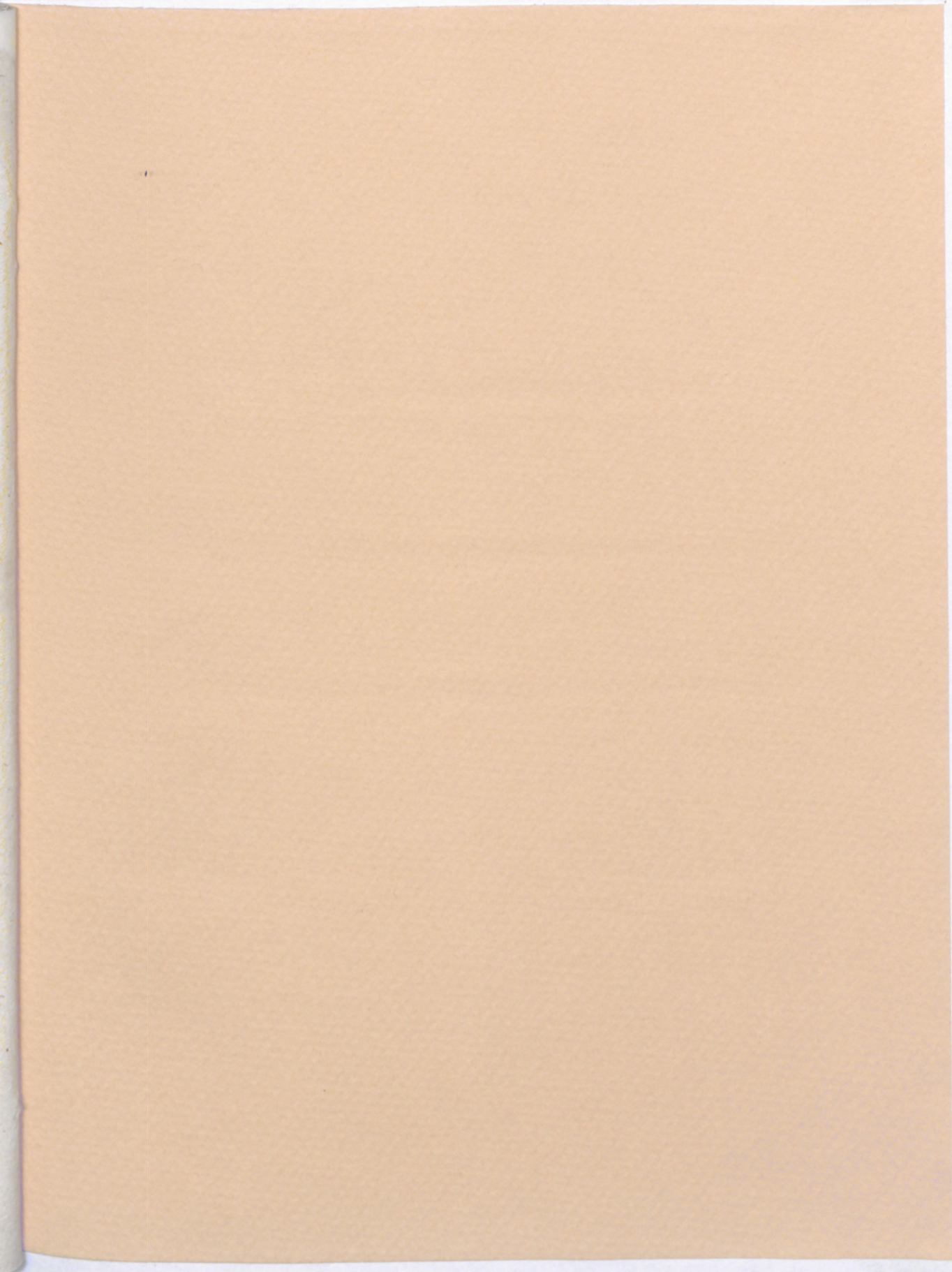
Eljajdúl a' Föld, azt mondja némelly Nemzetségek' szent Regéje, ha a' Háládatlanságnak Ön sújjú lépései terhelik. — Valóban! ha ez igaz vólna, úgy az én lépéseim alatt, ezen túl, öszveomlanának az egybe-rázkódott Föld' setét üregében, annak gránit oszlopai, ha én elhalgathatnék ez úttal, minekelőtte a' Tekintetes Státusok és Rendek eránt való háládatosságomat, Hazám', 's az egész Világ' hallattára ki nem jelenteném. — Borsod' szép kebelében rengett böltsője éltém' hajnalának; Borsodba a' szép Sajó' kies partjainál áll Atyám' csendes Lakja, melly nevelt engemet. — Itt jádzottam el bódog gyermekkorom' ártatlan játékait; itt álmodoztam át' az ébredő ró'sa-kor bájos édes kinú álmait; 's ebből még csak alig ébredék fel, 's már a' Tekintetes Státusok' és Rendek' Férjfiás bizodalnok, a' valódibb-kor felé, korán siettetett. — Végre pedig kilépvén az Ideálok' koszorús Év-korából, aligérhettem éltém' első nyarának szélébe, 's imé! pazarló bizodalommal nékem mind azt át' adák, a' minél többet adni már nem lehet. — De hát ez órában mint áraszták el felettem, Excellentiád, 's a' Tekintetes Karok és Rendek szinte példátlan Kegyelmekeket? Erről halgatok; néma halgatásom tiszteli úgy hiszem leghelyesebben a' soha meg nem érdemlett megkülömböztetést. Néma — azt tanúltam méz folyta ajakairól ez órában külömben is Excellentiádnak — a' Szívnek mély érzete. — Elfogódott szívem csak annyit enged szóllanom, utolsó csepp vérem is folyon ha szükség Nagyságtokért. — De fogadják el Nagyságtok még egy Polgári áldozatom' kegyesen. — Hat ép Fiakkal szerette Isten bódog Házasságomat, nevelem őket Atyáim' ösvénynein igaz Ma-

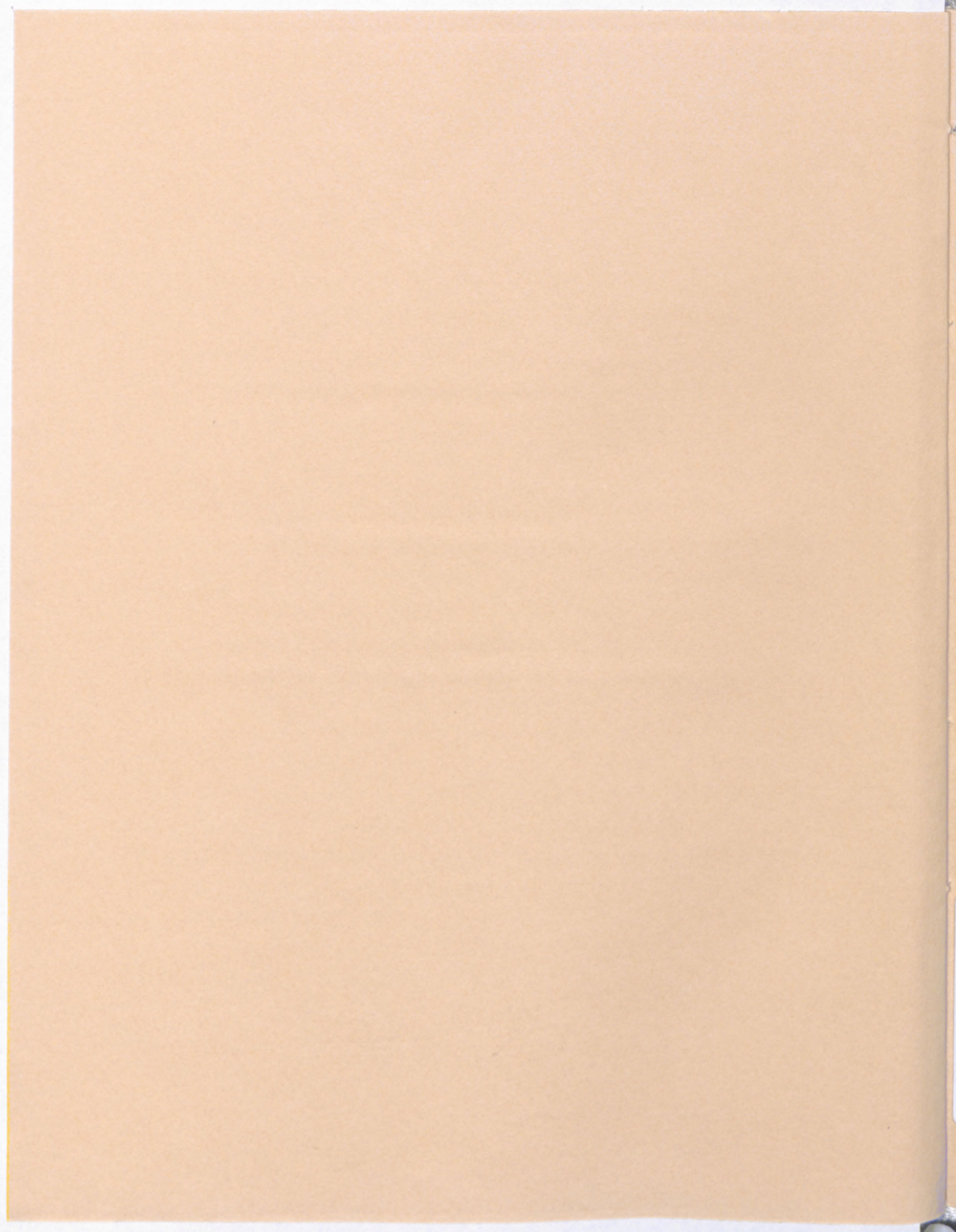

gyaroknak, ezek az én szívemnek, legfőbb kintsei, leszakítom őket
 vérző szívemről, 's általadom Nagyságtoknak örök adósságom' interes-
 sébe; éljenek ők is mint betsületes Elejik éltenek nem Magoknak, ha-
 nem Királyoknak, Hazánknak; — és így Nagyságtoknak. — Ne légyen
 megáldva maradékaim között soha az a' Vay; ki Királyához, Hazájá-
 hoz, és így Nagyságtokhoz betsületes nevem' örök szennyére, valaha,
 háladatlanul hívtelen lehet! —

504977

UPM
241L2
00882
SD

TEKINTETES NEMES BORSOD VÁRMEGYÉNEK GRÓF REVICZKY

WILLIAMSBURG, VIRGINIA, GEORGE RICHMOND
UNIVERSITY, LIBRARY, 1000 UNIVERSITY DRIVE,
WILLIAMSBURG, VIRGINIA 23185